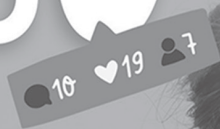

LINDA VAN DE POL

~~not~~

so

PER
FECT

Twee prachtige blauwe ogen, omlijst met de sierlijkste wimpers ooit bij een man gezien, kijken mij indringend aan. Langzaam zink ik weg in het diepe blauw, alsof ik in een zee zwem, omgeven door helder water. Je weet wel: witte stranden, wuivende palmbomen, met een rietje uit een kokosnoot drinken. Oh, die ogen... Ze trekken mij mee, dieper en dieper...

‘Meneer Hamilton, wat is hierop uw antwoord?’ De warme stem van de ambtenaar die ons huwelijk voltrekt.

‘Ja, ik wil.’

Klonk daar nou een snik in zijn stem? Ach gossie. De lieve schat. Het is voor hem natuurlijk ook de mooiste dag van zijn leven. ‘En u, Madeleine van Breukelum. Neemt u meneer Hamilton tot uw wettige echtgenoot, in goede en in slechte tijden...’

Met moeite weet ik mijn blik uit die twee blauwe zeeën te trekken en kijk even over mijn schouder de zaal in. Zo ver mijn oog reikt zitten flink opgedofte, feestelijk geklede mensen. Gescheiden door een gangpad, dat tot in de puntjes versierd is met verse bloemen en zijden linten in zachte pastelkleuren. Op de vloer liggen zoetgeurende rozenblaadjes. Precies zoals ik het wilde hebben. Tot in de kleinste details georganiseerd. Door mijzelf uiteraard.

Vooraan zitten pap en mam te glunderen. Het had even geduurd maar na een diepgaande kennismaking hebben ze meneer Hamilton als hun toekomstige schoonzoon aanvaard.

Het minieme leeftijdsverschil (wat is nou negen jaar op een mensenleven?) toch geaccepteerd. Mama geeft mij een knip-oog, een zwarte afdruk van haar mascara blijft onder haar linkeroog achter. Altijd waterproof op bruiloften en begravenissen, mam. Papa pakt haar hand vast en knijpt er even zachtjes in.

‘Madeleine van Breukelum, wat is hierop uw antwoord?’

Wat klinkt die stem toch ver weg?

‘Madeleine?’

‘Madeleine!’

En waarom is die huwelijksambtenaar ineens zo streng?

‘Madeleine, geef eens antwoord!’

Abrupt kijk ik naar voren.

Weg blauwe zee. Weg bloemen in pasteltinten. En waar zijn nou die rozenblaadjes gebleven?

‘Madeleine, pak je spullen maar. Ga maar naar de coördinator voor een aantekening op je strafkaart.’ Meneer Van Zuilen staat mij, met de handen in zijn zij, vreemd aan te kijken.

‘Ik?’ Mijn stem klinkt raar.

Word ik eruitgestuurd?

Om mij heen klinkt verbaasd gefluister. ‘Van Breukelum. Een aantekening? Nog nooit meegemaakt.’

Nee, dat klopt. Dit kan toch ook niet waar zijn! Priemende blikken van mijn klasgenoten laten mijn lichaamstemperatuur stijgen. Mijn strafkaart is al vier jaar leeg. Smetteloos. Onberispelijk.

‘Dames en heren. Kunnen we even stil zijn. Madeleine, maak even tempo dan kunnen wij weer verder met het bespreken van Multatuli.’ Ondertussen schrijft hij een zin op het bord uit het boek *Max Havelaar*.

De verbazing om mij heen verandert langzaam in gegniffel.

Ik moet iets doen. Dit kan echt niet.

‘Sorry, meneer Van Zuilen. Ik kan nu wel antwoord geven op uw vraag. Ik weet zeker dat ik het weet.’ Een irritant tintelend gevoel kruipt onder mijn kleren omhoog richting mijn hals. Zweetdruppeltjes die zich met alle kracht door mijn poriën naar buiten proberen te persen.

‘Daar is het nu te laat voor, Madeleine. Ik weet niet wat er aan de hand is want zo ken ik jou niet. Normaal gesproken ben juist jij altijd de meest geïnteresseerde leerling van deze klas. Maar de halve les zit je voor je uit te staren.’

Halve les, beetje overdreven lijkt me. Vijf minuten. Hooguit. Toch? Het boek van Mieke naast mij is opengeslagen op bladzijde 28. Ik kijk naar mijn boek en moet concluderen dat ik blijkbaar op bladzijde 14 al ben afgedwaald. Voordat ik mij buk om mijn tas te pakken, werpt meneer Van Zuilen nog een korte blik op mij. Jemig, hij hoeft toch niet zo streng te doen. Snel stop ik de boeken in mijn tas en loop met opgeheven hoofd het lokaal uit. Een stijlvolle afgang is het enige dat mij nog rest.

‘Nou, dat ik dit toch nog eens mag beleven. Madeleine die uit de klas wordt gestuurd,’ zegt de coördinator smalend. Nou ja zeg, alsof hij al jaren zit te wachten om een stempel op mijn kaart te mogen zetten. Tsss, alsof het zijn enige hobby is.

In de gang verderop ga ik op een bankje zitten en steek de strafkaart weer achterin mijn agenda. Meneer Van Zuilen had ook wel gelijk. Waarom lette ik dan niet gewoon op? Een beetje zitten dagdromen. Maar het uur Engels daarvoor, van meneer Hamilton, was ook zo fijn geweest. Ik pak de SO Engels uit mijn tas. Een 9,5 staat er met rode pen in de rechterbovenhoek geschreven. En om het cijfer heen is een bloemetje getekend. Door hem. Het zoveelste bewijs. Naast die knip-oog van twee weken geleden. En de complimentjes over mijn handschrift. Vanbinnen word ik warm. Verliefd zijn doet rare dingen met mij. Ik heb mijzelf niet meer onder controle en dat is niks voor mij.

Ik sta op om alvast naar het volgende lokaal te lopen maar dan valt mijn oog op een A4'tje. Scheef hangend op het mededelingenbord, vastgeklemd door vier gele smiley-magneetjes.

Feestavond zoekt organisator

15 mei is het weer zover. De jaarlijkse feestavond voor alle leerlingen en docenten van het Michiel de Ruyter College. Volgens traditie zoeken wij ook dit jaar weer een bovenbouwleerling die dit feest gaat organiseren. Over welke kwaliteiten moet je beschikken?

- Organisatorisch talent
- Creativiteit
- Financieel inzicht
- Leiding kunnen geven aan een team
- Veel enthousiasme
- Stiptheid

Uiteraard mag diegene zelf een team van leerlingen uitkiezen voor de uitvoering van de plannen.

Iets voor jou?

Geef je op voor vrijdag a.s. bij Dhr. Verschure.

Dit is voor mij! Op mijn lijf geschreven. Deze kwaliteiten bezit ik al vanaf mijn geboorte. Waarom hebben ze er niet meteen mijn naam bij geschreven? Ik lees het nog een keer snel door. Organisatorisch talent (al mijn kinderfeestjes zelf ge-

organiseerd), creativiteit (misschien iets minder, maar creativiteit wordt toch echt vaak overgewaardeerd), financieel inzicht (lid van de juniorbeleggingsclub), leiding kunnen geven (zit gewoon in mijn DNA), enthousiasme (één en al), stiptheid (10 minuten te vroeg is eigenlijk al te laat). Dus...

Ik strijk met mijn hand over de tekst alsof ik er op deze manier bezit van wil nemen. Automatisch verschuiven mijn vingers de smiley-magneetjes waardoor het A4'tje netjes recht komt te hangen.

Dit wordt mijn avond!

Meteen na het achtste uur, een langdradig uur Duits van meneer Hupkes, loop ik naar de kamer van meneer Verschure. Een goudkleurig bordje, waarin met sierlijke letters ‘Rector’ is gegraveerd, hangt midden op de eikenhouten deur. Nog één keer diep inademen. Blouse gladstrijken. Geen losse haren uit mijn paardenstaart. Perfect. Ik schraap mijn keel en klop aan.

‘Binnen,’ klinkt het gedempt vanaf de andere kant van het donkere eikenhout. Mijn buik krimpt kort samen. Kom op! Je kunt het! Trouwens, wie moet het anders doen? Ik open de deur en stap naar binnen.

‘Goedemiddag Madeleine. Vertel. Wat brengt jou hier?’ De rector kijkt mij met zijn lichte vriendelijke ogen aan.

‘Hallo meneer Verschure. Graag wil ik mij aanmelden als organisator voor het jaarlijkse schoolfeest.’

‘Zo, zo. Dus jij durft het aan.’ Hij laat zich in zijn bureaustoel naar achteren zakken, zijn handen gevouwen over zijn borstkas. ‘Het grote schoolfeest. Het feest waar, als het goed is, de rest van het jaar over gesproken wordt.’

Ik doe een stapje naar voren en sta nu vlak voor zijn bureau. ‘Ik weet zeker dat ik het kan. Ik zal u niet teleurstellen, meneer Verschure.’

‘Mij teleurstellen? Dat is het laatste waar je je zorgen om moet maken. De hele school wil niet teleurgesteld worden. Het is een zware taak. Ook de plaatselijke krant stuurt een